

parallelt. Jeg har ønsket, at disse Linier, Prislínen og Indtægtslínen, ikke skulde skilles for meget fra hinanden, og har af Frygt for, at Prislínen skulde divergere for meget, fremsat disse Lovforslag. Jeg har ment, at hvis man løftede Prislínen for meget, saa at Indtægtslínen kom i alt for stor Afstand derfra, vilde det volde Samfundet finansielle og sociale Vanskeligheder af saadan Art, at man bagefter vilde mene, at det dog havde været rigtigere at søge at bevare en vis Nærhed imellem disse 2 Linier. At nu paa Øre de rigtige Tal er trufne, skal jeg selvfølgelig ikke paastaa og er derfor ogsaa rede til at forhandle om disse Forhold. Men jeg vil dog gerne til det ærede 12te tingvalgte Medlem sige, at naar han minder mig om, at hans Parti her i Rigsdagen i 1917 har udtalt store Betæneligheder ved den Nedsættelse paa Smørprisen, som jeg foreslog, hvilket selvfølgelig er rigtigt, saa var disse Betæneligheder dog ikke større, end at hans Parti i 1918, et Aar derefter, fremtvang en yderligere Nedsættelse af Smørprisen. Det ærede Medlem ved, at det var den Stilling, Venstre indtog i Folketinget: at gennemføre den Dyrtidslov, som medførte, at man gik fra en Pris paa 3 Kr. 20 Øre til 3 Kr. for Smørret. Den Gang kunde der vel have været Tale om, hvorvidt det var rigtigt at gaa den Vej, og om det ikke var rigtigere at holde disse Beløb paa Dyrtidsloven og bevare Prisen for Smørret. Man mente altsaa fra Venstres Side, at det var rigtigst at nedsætte Prisen paa Smørret fra 3 Kr. 20 Øre til 3 Kr., paa Flæsk fra 1 Kr. 65 Øre til 1 Kr. 25 Øre og med Hensyn til Brødet ligeledes at foretage en yderligere Nedsættelse til i alt 25 Øre, alt sammen en Politik, som gik ud paa paa det daværende Tidspunkt at holde ensartede og saa lave Priser som muligt, en Politik, om hvilken det høje Ting her maatte forstaa, at det var en Politik, som jeg og mine Meningsfæller ikke kunde modsætte os. Derfor vil jeg vel forstaa de Betæneligheder, som det ærede Medlem har haft, men, i Bevidstheden om, at disse Betæneligheder tidligere har kunnet overvindes, ogsaa haabe, at han ikke vil være for streng med Hensyn til de Priser, som han nu ønsker at forhøje i Modsætning til, hvad man foreslog i 1918.

Det ærede Medlem kom ind paa Sukkerspørgsmaalet og fremsatte en Del Betragtninger derover, hvoraf nogle indeholdt Spørgsmaal til mig. Det ærede Medlem var i Tvivl om, hvorvidt den

finansielle Beregning i Forslaget kunde holde. Dertil er at sige, at en Kalkule, som gaar et helt Aar frem i Tiden, selvfølgelig lider af stor Usikkerhed. Den hviler for det første paa et Skøn over Sukkerproduktionens Størrelse, hvorom man endnu ikke med Bestemthed kan vide noget. Det ærede Medlem slog ned paa Tallet 150 Mill. kg og udtalte Tvivl om dets Rigtighed. Ja, det er ikke et Tal, jeg har frembragt; jeg kan ikke sige andet, end at det er Sukkerfabrikkernes Kalkule, Sukkerfabrikkernes Skøn, og paa min Forespørgsel nogen Tid efter, om man fremdeles troede, at disse 150 Mill. kg vilde komme til Stede, blev der svaret bekræftende. Mit Indtryk er, at Sukkerfabrikkerne i deres Skøn og Beregninger altid har været forsigtige, ængstelige for at love mere, end de kunde holde. Jeg maa altsaa indtil videre mene, at den Kalkule, som Sukkerfabrikkerne har opstillet paa Grundlag af deres Erfaringer; deres Kendskab til Arealets Størrelse, deres nøje Kendskab til Sukkerroernes Værdi overalt i Landet, er rigtig, og at jeg kan holde mig til det Tal, som er opgivet mig. Det er rigtigt nok, som det ærede Medlem siger, at slaar Tallet fejl, forrykkes Kalkulen, men slaar dette Tal fejl, og forrykkes Kalkulen derved til Ugunst for Balancen, er der et andet Moment, som det ærede Medlem rigtigt pegede paa, der til Gængæld maaske vil kunne forrykke Kalkulen til Gunst for Balancen. Det ærede Medlem nævnte Tallet 72 Øre pr. kg og mente, at det var et højere Beløb for Overtagelsen af Sukkeret end forudsat; det er ogsaa rigtigt, det er et højere Tal, det er et meget forsigtigt Tal, men det er ikke det Tal, hvorefter der skal betales, idet det er et kalkuleret Beløb. Det er rigtigt nok, at da vi talte om Sagen, anslog vi 70 Øre eller lidt derover, men i Betragtning af, at vi her skulde søge at tilvejebringe en Kalkule, som kunde holde, er der taget Hensyn til en mulig Lønstigning og andre Forhold, som kunde virke ind. Der skal imidlertid ikke betales mere end efter Overenskomsten, og hvis Tallet er for højt, vil det kunne nedsættes, hvad der vil kunne forrykke Balancen i gunstig Retning. Hvis vi naar til, at den virkelige Overtagelsespris bliver 70 Øre, vil hele Ballancen stille sig 3 Mill. Kr. gunstigere.

Endelig vendte det ærede Medlem sig til de seneste Deklarationer fra Sukkerfabrikkerne om deres Stilling med Hensyn til Spørgsmaalet om Udbetaling af halve